

RECORDANT

Fou de petit —i em costa de refer-ne la imatge— que l'home que estímem aparegué per única vegada davant dels meus ulls.

L'avi Xaxú se n'anava, amb la neu dels cabells acaronant-li les espatlles, molt suaus. Més tard ell havia fuit i jo i l'Albert, apreníem de la Carme meravelles i tresors que cap tramuntanada ni grop no podran esvair mai més.

La casa que soplujà aquelles primeres lliçons de la vida era, aleshores, la mateixa on el mestre viqué els seus darrers anys.

Recordo, molt especialment, el moment màgic en que, de tant en tant i després d'insistir força, la carme ens deixava tenir la seva guitarra que, amb molta cura, guardava dins d'una funda que ella li haia fet. Havia estat la companya fidel del mestre i un xic la nostra quan, plena de bones vibracions, ens pregava, delerosa, que li féssim moixaines . . .

Les meravelles i els tresors que la Carme ens transmetia en parlar-nos dels paisatges i vivències que havien dut l'avi Xaxú a crear melodies tan belles com «Carícies», ara no hi són, i, així, corprès d'un enyorament que ara ell patiria, vaig fer néixer, plena de nostàlgia i tristor, la cançó que avui us ofereixo en homenatge a ell:

JOSEP TERO

L'Avi XAXU amb la seva guitarra.